

ליל שבת קודש פרשת בשלח שבת ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ער"ב המדבר מהפסוק היום אם בקולו תשמעו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כתיב (תהלים צ"ה) היום אם בקולו תשמעו, זה כלל גדול בעבודת השם, שלא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום, הן בעסק פרנסה והצטרבותו, צריך שלא יחשוב מיום לחברו כמוכא בספרים, ובן בעבודתו יתברך, לא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותו השעה, כי כשרוצין ליכנס בעבודת ה', נדמה להאדם כאלו הוא משא כבד, ואי אפשר לו לישא משא כבד כזו, אבל כשיחשוב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא כלל, וגם שלא ידחה את עצמו מיום ליום, לאמר מחר אתחיל, מחר אתפלל בכוונה וכבד כראוי, וכיוצא בזה בשאר העבודות, כי אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי, היום אם בקולו תשמעו, 'היום' דייקא, והבן, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה בגילוי זה של רביז"ל, תלוי כל הצלחת האדם ברוחניות ובגשמיות, כי כפי שאדם מכניס בעצמו ידיעה זאת, שאין לו רק את היום הזה, ואינו מבלבל עצמו לא עם יום העבר ולא עם יום העתיד, בן זוכה להצליח בכל עניניו, וחי חיים טובים ומתוקים באמת, כי עיקר הכישלונות שיש לאדם בחיים, הוא מחמת שתמיד חושב מן העבר, מה כבר עבר עליו בחיים, משברים וגלים רבים, ונדמה לו שכך יהיה גם היום, ואפילו אם כבר זוכה לראות איזה טובה וישועה היום, אבל מיד נכנס בו דאגה ופחד, מה יהיה למחר, וזה מבלבל אותו לגמרי, ואינו יכול לשמוח עם היום הזה, אבל כשאדם מכניס בדעתו היטיב שאין לו רק היום הזה לבד, "היום" אם בקולו תשמעו, אזי יצליח מאד בכל ענין, כי ברוחניות יעשה כל מה שביכולתו ללמוד ולהתפלל ולקיים מצוות ביום הזה, ולא יבלבל עצמו עם העבר והעתיד כלל, ובגשמיות, בעסקי פרנסתו ובשאר צרכיו הגשמיים, ידאג שיהיה לו מספיק ליום הזה, ולא יבלבל עצמו עם דאגת מחר כלל, ואז יצליח מאד בכל ענין, ויחיה חיים טובים באמת.

והנה ענין זה של "היום" אם בקולו תשמעו, הוא גם סוד הצלחת האדם במציאות זיווגו, ובהשגת פרנסתו, כי אף על פי שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה ב.) קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף, וכן אמרו (פסחים ק"ח.) קשה פרנסתו של אדם כקריעת ים סוף, עיקר הקושי הוא רק כשאדם מבלבל עצמו עם העבר והעתיד שלו, ותולה הכל בטבע מקרה ומזל, ואומר לעצמו, הלא עד עכשיו לא מצאתי זיווגי, ועד עכשיו לא היה לי פרנסה, ומן הסתם כן יהיה נמשך הלאה, ואזי קשה לו באמת, והוא נשבר לגמרי, אבל כשאדם מכניס בעצמו מדת האמונה הקדושה, ואומר שאין לי רק את היום הזה, ועומד ומתפלל לפני השם יתברך, "רכונו של עולם הכל תלוי בידך לבד, אם תרצה, אמצא את זיווגי היום, ואם תרצה יהיה לי פרנסה היום", אזי לא יתבלבל כלל ממה שעבר עליו, ויחזק עצמו מאד, ואפילו אם נדחה קצת יום ישועתו, אין דעתו נחלש מזה כלל, כי יודע שכך הוא רצונו יתברך, ואז בוודאי סוף כל סוף יגיע יום ישועתו, וכמו שאומר רביז"ל (לקיפוי מוהר"ן חלק א' סי' מ') כפי שמפרנס לאביו שבשמים בתפלתו, כן נותנין לו פרנסתו, וכן, כפי הזיווג שגורם בתפלתו, כן זוכה למצוא זיווגו, כי הכל תלוי בתפילה, כי הים סוף נקרע לי"ב קרעים (פרקי דרבי אליעזר פרק מ"ב), כנגד י"ב נוסחאות התפילה, כי כל שבט יש לו השער והנוסח שלו, להעלות את תפילתו לשער השמים השייך אליו, וכשאדם מסתכל רק על היום הזה, ורק על הענין שלו, ואינו מבלבל את עצמו עם העבר והעתיד כלל, וכן אינו מבלבל עצמו עם אחרים, רק מחפש השער והשביל השייך לו, אזי זוכה לקבל ישועה נפלאה כמו בקריעת ים סוף ממש, וניצל מכל המיצר והדוחק המסבב אותו, ויש לו כל מיני השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות י"ד) ויושע ה' ביום ההוא את ישראל מיד מצרים, וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים, ויש לדקדק מהו הלשון "ביום ההוא" שלכאורה נראה כלשון מיותר (וכמו שמדקדק בספר הקדוש "קדושת לוי" עיין שם), אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי עיקר ישועתן של ישראל בכל הדורות, לינצל מכל הדברים המצירים אותם ברוחניות ובגשמיות, הוא על ידי השגת "ביום ההוא", שאינו משים לפני עיניו כי אם אותו היום לבד, ומשתדל לעבוד את השם יתברך כפי ענינו "ביום ההוא", וכמו שמביא אדוני אבי זי"ע בספרו "מנחת זאב" (פרשת בשלה) מה שפירש ה"ישמח משה" זי"ע (פרשת נצבים) על הפסוק (דברים כ"ט) אתם נצבים "היום" כולכם וגו', שאם אדם חושב באמת שאין לו לחיות רק אותו היום, בוודאי ימלא אותו היום בתורה ומצוות ועבודת השם יתברך, עיין שם, וכן בעסקי פרנסתו ובענין מציאות זיווגו, הכולל גם שלום ביתו, הכל תלוי בהשגת "ביום ההוא", כי

כשיחשוב אדם שאין לו רק היום ההוא, אזי לא ידאג דאגת פרנסה ליום מחר וכן לא יצא לריב עם אשתו, ולצער אותה חס ושלום, רק יהיה וותרן גדול בביתו, ויעשה כל מיני פעולות שבעולם להיות בשלום עמה, כי מה שווה להרוס הבית ל"יום ההוא", וזהו ויושע ה' "ביום ההוא" את ישראל מיד מצרים, "מצרים" כולל כל הגלויות והצרות שעוברים על ישראל שנקראים על שם מצרים, על שם שמצרים לישראל (ליקושי מוהר"ן חלק א' סי' ד' בסופו), ועל ידי שיש לאדם השגת "ביום ההוא", על ידי זה הוא נושע מכל המצרים אותו, וזהו, וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים, שגם הדברים המצרים אותם מצד "שפת הים", שהוא ענין הפרנסה והזיווג, שהם קשים כמו קריעת "ים סוף", גם מצרים האלו ימותו ויתבטלו לפניו לגמרי, על ידי השגת "ביום ההוא" הנ"ל, כי כשאדם משים לפניו רק אותו היום לבד, ומתפלל הרבה אל השם יתברך שיזכה למצוא פרנסתו, וכן את זיווגו, וכן את שלום ביתו, על ידי זה יהיה נמשך עליו שפע גדול בכל ענין ברוחניות ובגשמיות, ולא יחסר לו שום דבר כלל, והשם יתברך יזכינו לדבק עצמינו בו יתברך בכל יום ויום מחדש, ולא נחשוב רק מן היום ההוא, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת בשלח שבת שירה ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, היתה עליה לתורה שקורין "אויפרוף" לאחד מאנ"ש בבית מדרשו של מוהרא"ש נ"י ולא איסתייע מילתא לדרוש אז ברכים.

סעודה שלישית פרשת בשלח שבת שירה ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקושי מוהר"ן חלק ב סי' י"ט המדבר מתמימות, ומאיסור החקירות וקליפת עמלק, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), עיקר התכלית והשלימות הוא רק לעבוד השם בתמימות גמור, בלי שום חכמות כלל, ובאמת הוא איסור גדול מאד להיות מחקר חס ושלו, וללמוד ספרי חכמות חס ושלו, רק הצדיק הגדול מאד הוא יכול להכניס עצמו בזה ללמוד השבע חכמות, כי מי שנכנס בתוך החכמות הללו חס ושלו, יכול ליפול שם, כי יש אבן נגף בכל חכמה וחכמה, שהוא בחינת עמלק, שעל ידי האבן הנגף הזה יכולין ליפול חס ושלו, כי עמלק היה פילוסוף ומחקר, וכפר בעיקר, כמו שכתוב (דברים כ"ה) ולא ירא אלהים, דהיינו שהוא רק נוהג על פי חכמות, ואין לו ראה כלל, אבל הצדיק כשנכנס באלו השבע חכמות הוא מחזיק עצמו, ונשאר קיים על עמדו, על ידי אמונה, בבחינת (הבקוק ב') וצדיק באמונתו יחיה, כי שבע יפול צדיק וקם (משלי כ"ד), היינו שהצדיק הגדול הולך דרך אלו השבע חכמות, ואף על פי ששם יכולין להחליק וליפול על ידי האבן נגף, בחינת עמלק כנ"ל, אבל הצדיק שבע יפול וקם על ידי אמונה כנ"ל, וזה שבע' יפול' צדיק' וקם' סופי תיבות עמלק, שהוא האבן נגף של השבע חכמות, שעל ידו נופלין חס ושלו, אך הצדיק שבע יפול וקם על ידי אמונה וכו', עיין שם כל זאת בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר הדביקות אל השם יתברך תלוי במדת התמימות, שידבק עצמו אל השם יתברך באמונה פשוטה, ולא ישאל שום שאלות וקושיות על הנהגותיו יתברך, ולא יחקור שום חקירות על דרכי השם יתברך, כי כל השאלות והחקירות שיש באמונה באים מקליפת עמלק, שמכניס ספיקות ושאלות בלב האדם, ועל כן עמל"ק בגימטריא ספ"ק, כי כל הספיקות והבלבולים באים ממנו, ועיקר המלחמה נגדו הוא עם אמונה פשוטה, לא להתחיל ליכנס אל שום טוען ונטען עמו, ולא להתחיל לחקור שום חקירות כלל, רק לבטל דעתו לגמרי אל השם יתברך, ואז יזכה לדביקות אמיתי בו יתברך באמת.

והנה דבר זה, בוודאי אינו כל כך קל, כי בכל פעם הבעל דבר מכניס במוח אדם כל מיני ספיקות ובלבולים, ומסית אותו לשאול קושיות, ולכן עיקר תקוות האדם הוא על ידי הצדיק האמת, שכבר זכה לאמונה ברורה ומזוככת בו יתברך, כי הוא עבד וייגע ימים ושנים על קדושת האמונה, עד שזוה כל חיותו ממש, וכמו שכתוב (הבקוק ב') וצדיק באמונתו יחיה, והוא כל כך חזק באמונה, עד שאי אפשר לחקירות של עמלק לבלבל אותו כלל, אדרבה הוא יכול ליכנס לתוכם, ולשבור אותם, וגם להוציא כל אלו שנפלו לתוכם (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ד), בבחינת (משלי כ"ד) שבע' יפול'

צדיק' וקם' סופי תיבות עמל"ק, שהצדיק יכול ליכנס לתוך השבע חכמות שעמלק שרוי בתוכם, ולהקם כל אלו שנפלו בהם, ולכן על ידי שמתקרבים אל צדיק כזה, זוכים לקבל אמונתו הקדושה והטהורה, ולצאת מכל ספיקותיו ומבוכותיו, ובלי הצדיק אי אפשר לזכות לאמונה מזוככת כלל, וכמו שכתוב (שמות י"ד) ויאמינו בה' ובמשה עבדו, איך באו לאמונה בה', על ידי משה עבדו, כי משה המשיך על נשמות ישראל אמונה טהורה בה', וכן איתא במכילתא (בשלה פרשה ו'), אם במשה האמינו, קל וחומר בה'? בא זה ללמדך, שכל מי שמאמין ברועה נאמן, כאלו מאמין במאמר מי שאמר והיה העולם, עיין שם, כי דייקא ידי הרועה נאמן, באים אל אמונה בה', ולכן אמרו חכמינו הקדושים (ברכות מ"ב) תיכף לתלמידי חכמים ברכה, כי כל עיקר הברכות שבעולם באים מן האמונה, וכמו שכתוב (משלי כ"ח) איש אמונות רב ברכות, ועל ידי שאדם סמוך וקרוב אל התלמיד חכם, שזהו "תיכף" לתלמידי חכמים, ומקבל ממנו אמונה, על ידי זה יש לו "ברכה".

אבל גם על זה לוחם עמלק מאד, להסתיר את שם הצדיקים אמיתיים מן העולם, ולפרסם מפורסמים של שקר, וכמו שמסביר מוהרנ"ת ז"ל את דברי חכמינו הקדושים (מבוא ברש"י סוף פרשת כי תצא) שעמלק היה חותך זנבות וזורקם כלפי מעלה, היינו שעמלק לוקח בני אדם שהם כמו זנבות, וצבועים בעלמא, וזורקם כלפי מעלה ומפרסם אותו בשקר, ועל ידי זה מסתיר את שם הצדיקי אמת, ואין עצה אחרת רק לחפש בכל לב את הצדיקים האמיתיים המגלים את האמונה, ולהיות מקושרים אליהם באמת, ועל ידי זה יתבטל השקר של עמלק, ולכן אשרי הזוכה להיות מקורב אל צדיק אמיתי שמכנים בו אמונה קדושה וטהורה, כי אז יזכה לאמונה פשוטה ומזוככת בה', ויהיה לו כל הברכות ברוחניות ובגשמיות, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות י"ז) ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ישראל ועל נפשותם את ה' לאמר היש הוי"ה בקרבנו אם אין, ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים, ופירש"י, סמך פרשה זו למקרא זה לומר, תמיד אני ביניכם ומזומן לכל צרכיכם, ואתם אומרים היש ה' בקרבנו אם אין, חייכם שהכלב בא ונושך אתכם, ואתם צועקים אלי ותדעון היכן אני, עיין שם, והנה יש להבין, למה דייקא עמלק, שנמשל הכלב, בא לנושך את ישראל, דייקא באותו עת ששאלו היש ה' בקרבנו אם אין? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי עמלק ממונה על הבלבולים והספיקות באמונה, ותיכף מיד ששואל אדם איזה שאלה וספק באמונה, כגון, היש ה' בקרבנו אם אין, עמלק כבר שם להפיל אותו באבן נגף שלו, כי אפילו

אם נכנס בלב אדם איזה ספק חס ושלום, אבל אם הוא דוחה אותה תיכף ומיד במחשבה של אמונה פשוטה, וסומך על קדושת הצדיק שלימד אותו דרכי האמונה, אזי אין עמלק יכול לשלוט בו, כי הוא תיכף וסמוך אל הצדיק, והצדיק מציל אותו מקליפת עמלק, אבל תיכף ומיד שאדם מזלזל בקדושת הצדיק, וכמו שכתוב (ש) וירב העם עם משה וגו', אזי הוא בסכנה שיאבד האמונה חס ושלום, וכמו שאמר להם משה, מה תריבון עמדי מה תנסון את ה', שתיכף שאתם מריבון עמדי, ואין לכם אמונת חכמים, כבר יהיה לכם נסיונות באמונה בה', ולכן מיד ששאלו, היש ה' בקרבינו אם אין, היה כח לעמלק לבוא ולהלחם עם ישראל, וכמו שכתוב, ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים, ואמרו חכמינו הקדושים (מכלתא (ש) שרפו ידיהם מדברי תורה, היינו שרפו ידיהם מן הלימודים שקיבלו ממושה רבינו, ונחלש אצלם אמונת חכמים, ולכן היה כח לעמלק להכניס אותם בספיקות באמונה, וכמו שממשיך רש"י הקדוש לומר, משל לאדם שהרכיב בנו על כתפו ויצא לדרך, היה אותו הבן רואה חפץ ואומר, אבא, טול חפץ זה ותן לי, והוא נותן לו, וכן שניה, וכן שלישית, פגעו באדם אחד, אמר לו אותו הבן, ראית את אבא, אמר לו אביו, איך יודע היכן אני, השליכו מעליו ובא הכלב ונשכו, עיין שם, כי כל זמן שאדם מקורב אל הצדיק, אזי הצדיק מזכיר אותו תמיד שהוא יושב על כתף של אביו שבשמים, בבחינת, תכף לתלמידי חכמים ברכה, תכ"ף אותיות בת"ף, כי כמו שהצדיק זוכר תמיד שיושב על כתף אביו שבשמים, כן הוא מכניס בכל הסמוכים והמקורבים אליו, אבל מיד שאדם מרפה ידיו מהתקרבותו אל הצדיק, הוא עלול מאד לשכוח איפוא הוא יושב, עד ששואל "ראית את אבא?" שהוא ספק באמונה חס ושלום, ואז בא הכלב שהוא עמלק לנשוך אותו חס ושלום, כי הוא ממונה על זה, ואז אין עצה אחרת רק שילחם הצדיק ואנשיו עם עמלק ויכניעו אותו, וכמו שכתוב, ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק וגו', ויחלוש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב, כי בכח הצדיק הגדול ואנשיו, הדביקים באור האמונה, מחלישים ומכניעים עמלק עד שמוחקים אותו לגמרי, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ולהמשיך על עצמינו אמונה קדושה וטהורה, עדי נזכה למחות זכרו של עמלק מן העולם, ולראות בביאת משיחינו ובבנין בית מקדשינו במהרה בימינו אמן ואמן.

